

Edebiyat Defteri

NeYzEn.. -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
30 Kasım 2024 Cumartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Republic Of Turkey (Hİndi Cumhuriyeti)

Repulic Of Turkey eşittir Hindi Cumhuriyeti

Benim güzel ülkemin güzel ismi neden hindi olarak biliniyor, anılıyor?

Aslında olay şöyle iştirak ediyor; Portekizliler Osmanlı hâkimiyeti altındaki Batı Afrika'da ilk kez gördükleri bir kümes hayvanı olan hindiye Türkiye'ye has olsun diye "turkey" adını veriyorlar. Turkey kelimesi Amerika'ya göç eden Portekizlilerden İngilizlere geçmiş, dile yerleşmiş. Daha sonra da ülkemizle alaycı bir tutum sergilemişler.

Nasıl bir oyunun içerisindeyiz, nasıl farkına varamıyoruz? Adamlar yıllar öncesinden dış siyasetlerini belirlemiş, bunun için ilk adımlarını atmışlar.

Biz Türk'üz hindi ile ne alakamız olabilir?

Kısacası bizim adımız hindiden gelmiyor, kuşa bizim adımızı vermişler. Sayın cumhurbaşkanımız ve başbakanımız uçağının üstünde de "hindi cumhuriyeti" yazıyor. Yurt dışı yazışmalarımızda, kamu kurum ve kuruluşlarında... Hemen hemen her yerde aynı yazı yazıyor.

"Repulic Of Turkey"

AB, NATO ve birleşmiş milletler gibi büyük kuruluşların toplantılarında yunanlılar gibi bazı ülkelerin bürokratların önlerinde koca koca bırakın Latin alfabesini, yunan alfabesiyle ELLAS, bir başka ülkenin delegesinin önünde ise, GREAT=BUYUK, ONEMLI yazıyor iken neden bizim önümüzde hala Turkey yazıyor. Yunanlıların ve diğerlerinin bu milliyetçilikleri nereden geliyor. Biz nende böyle değiliz. Adamları düşünün ki İngilizce bile yazmıyorlar. Kültürlerine, dillerine böyle düşkün ve sahip çıkan başka millet var mıdır sizce? Şuan da aklıma birkaç tane gelmiyor değil ama biz neden yokuz hala?

Habeşistan diye bir ülke var bilir misiniz? Ben tarih kitaplarından biliyordum. Bir de bizim şu çakma milli sporcumuz "elvan abeylegesse" var. İşte onun sayesinde ülkesinin Habeşistan olduğunu öğrendim. Bu ülke yani Etiyopya dünyadaki resmi adını değiştirmek adına bir yıl boyunca bütün resmi toplantılara Etiyopya adıyla katılmış, ülkelerine Habeşistan adına gelen bütün postaları kabul etmeyerek bütün dünyaya adını Etiyopya olarak duyurmuştur. Helal olsun elin Etiyopyalılarına.

Hiç unutmam Acun Ilıca yaptığı bir program gereği dünyanın her yerini geziyor, her gittiği yerde Türkiye'den geliyoruz dediğinde çoğu zaman hep aynı bakış ve cümlelerle karşılaşılıyordu. Bir keresinde ise Amerika'da yirmili yaşlarda bir kıza "hiç Türkiye'ye gittiniz mi?" diye sorduğunda kızın dudaklarından ilk çıkan kelime hindi olmuştu. Ülkemizin adını ilk defa duymuş. Hindi yetiştirilen bir yer zannetmiş. Kız haklı çünkü dünyadaki her çocuk turkey kelimesini evrensel olarak hindi diye anımsar.

Bizi bu hallere sokanlar utansın. Ben o görüntüleri izlerken yıllardır gücüne giden biz asil Türkleri küçük düşüren bu kelimenin Osmanlıdan tutunda şimdiki siyasetçilere kadar süregelen uzun zamanda neden hala değiştirilmediğini düşünüp durmuşumdur.

Acaba bizler neden çırpınıp duruyoruz?, böyle bir başımıza "aman bize ne, boş verin gitsin, ha hindi ha biz..." gibi söylemlerle tıklalı mı kalacağız?. Bu safsatılar daha ne kadar sürecek?. Düşünüp durmuşumdur hep; en solcusu da, en milliyetçisi de iktidara geldi ve şimdi ılımanı da geldi, sonuç hep sıfır. Neden ülkemiz hala "hindi" olarak anılıyor?, yoksa bunlarda hindi beyinli şizofrenist vatansızlar mıdır?. Vatansız olsa bunu değiştirir. Onun bile bir gururu vardır. Onun bile gücüne giden şimdikilerin ve geridekilerin gücüne gitmiyor bir türlü...!

9. Nisan. 2000 Tarihli köşe yazısında Sayın Doğan Uluç diyor ki;

" Aslında yapılacak olan şey hükümetin bir açıklama yaparak 1 yıllık geçiş süresi sonucunda TURKEY yazılı hiçbir posta'nın kabul edilmeyeceğini dünyaya açıklamasıdır. Habeşistan böyle yaptı, Etiyopya oldu. İsmi değiştirdi. Biz bütün logolarımızı TÜRKİYE olarak yazsak yine de Turkey diyenlere engel olamayabiliriz. Bu nedenle, etiopya'nın yaptığı gibi, yukarıda açıklanan yolu incelemeliyiz."

Bizler ise dış işleri bakanlığı başta olmak üzere bütün bakanlıklara bu tür yazıları faks, e posta ya da mektup ile yollayıp uyarıda bulunmalıyız. Ta ki düzelene kadar. Elbet birileri bu feryadı figanımızı görür diye...

Ne benden evvel, ne de benden sonra bizler hep böyle anılacağız. Bir başımıza bakalım daha neler neler gelecek başımıza... dün hindi, bugün soy-kırım, yarın feodal devlet-cikler, öbürsü gün tazminat ve daha sonraki günlerde de "toprak" isteyecekler. Bizimkiler rahat uysun yataklarında.

.....

Bizimkiler rahat uyasun yataklarında. Neden mi? Çünkü bizler varız. Çünkü bizler bu vatanın çimentosuyuz. Dünde böyleydik bu günde aynıyız. Çünkü bizler Türk'üz. Ne mutlu "Türküm" diyebilene...

NeYzEn..

Bülent Kaya

Milli OLMayan Eğitim

İki gün önce televizyondan izledim, yeni milli eğitim bakanımız Nimet Çubukçu Hanım Efendi ilk iş olarak orta öğretimde uzun yıllardır okutulan "Andımız"ı değiştirecekmış. Her sabah, yağmurda, karda, tipide okuduğumuz andımızı değiştirmeyi bırakın bir kenara, Hanım Efendi kaldıracakmış. Ne gerek var diyormuş. Yani anlamıyorum. Ya ben anlamıyorum ya da onlar ne yaptıklarını anlamıyor.

Göreve gelir gelmez ne bu hiddet bu celal...!

Hadi sizden önceki Sayın Bakanımız, bir toplantı öncesine İstiklal Marşımızı ezbere bilmediğini gösterdi. Doçent olmuş ama marşımızı bilmiyor. Çok tuhaf değil mi? Peki tuhaf olan bu insanların bu makamlarda ne işi var?

Çok ilginçtir...!

İşte bunlar çok tartışılır. Biz tartışa duralım onlar yakında marşımızı da kaldıracaklar. Sonra demedi demeyin. (Zaten iki ezan arasında kaldık. Devir dağda silahla değil, mecliste siyasetle yapılan devir oldu.)

Şimdi düşünüyorum da Milli eğitim Bakanı böyle düşünüyorsa ya bu kişi başbakan olsaydı o zaman vay halimize... (!) değil mi? Eğitim sistemi çökmüş, milyonlarca öğrencinin kaderi öss diye bir illete yani 360 dakikaya bağlanmış. (benim zamanımda öyleydi)Ya kazanacaksın ya da kaybedeceksin... iki şansımız var. Zamanında Öss'ye girdiğimde kalbim küt küt atıyordu. Ya kazanamazsam, ya o zaman ne olurdu?

Hepimiz biliriz; ilk okuldan tutunda lise sona kadar İngilizce dersi görüyoruz. Peki bildiğimiz nedir: yes, no... ve birkaç cümle. Bir turistle karşılaştığımızda ellerimiz dolanıyor. Neymiş bilmiyormuş-muşuz. E doğru tabi ki. Dile kolay tam on iki sene İngilizce gördüm. Ama birkaç cümleden öteye gidemedim. İngilizce'yi İngilizce'si iyi olanlardan yardım alarak geçtim. Kendimi derse ne kadar versem de sistemin saçmalığından dolayı anlayamıyordum. Bir tek ben değil milyonlarca öğrenci benimle aynı durumda. Zaten eğitim sistemimiz adam akıllı olsaydı İngilizce kursları açılmazdı ve girmemize gerek de kalmazdı. Yine kendimden örnek vereyim, iki sene önce İngilizce kursuna gittim. On iki senede öğrendiğimi üç saatte öğrendim. Aradaki farkı siz tahmin edin artık.

Ve hala kursa gidiyorum...

Bunları yazmayla bitiremeyiz ki konuşmayla bitmedi/ler.

Öğrenci Andı

"Türküm, doğruyum, çalışkanım,
İlkem; küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu, milletimi özümnden çok sevmektir.
Ülküm; yükselmek, ileri gitmektir.
Ey Büyük Atatürk!

Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğime ant içerim.
Varlığım Türk varlığına armağan olsun.
Ne mutlu Türküm diyene!"

Ne mutlu ki bu ant'ı o yaşlarda okumaya başladık. (Kenan Evren tarafından bazı eklemelerde bulunulmasına rağmen) Nasıl oluyor da bu "ant"a faşist ve ırkçı bir tutum sergiliyorlar? Bazı köşe yazarlarımız "çağ dışıdır", "faşistliktir", "geriliktir" diye köşelerinde yazadursun bizler Türk milleti olarak kimin ve kimlerin ne ve neler olduklarını böyle zamanlarda anlıyoruz. "varlığım Türk varlığına armağan olsun" demek zorlarına gidiyormuş. Önceden bir şey yoktu da şimdi ne oldu? Türkr-Kürt çatışması yaratmak için çabalayanlara kurban adamaya gerek yok. Ayrıca birde bunların haricinde "ulusumuzu küçük düşürücü" diye de bir kampanya başlatıldı. Nesi varsa andımızın.(!) Hani hatırlarsınız bir ara;

"1915'te Osmanlı Ermenileri'nin maruz kaldığı Büyük Felâket'e duyarsız kalınmasını, bunun inkâr edilmesini vicdanım kabul etmiyor.

Bu adaletsizliği reddediyor, kendi payıma Ermeni kardeşlerimin duygu ve acılarını paylaşıyor, onlardan özür diliyorum." diye safsatalarla nara atıp sonra rezil olan ve karşı kampanyalarla ezilen ezilmişler gibi yerle bir edilenlere bakıyorlar da...

Milli eğitim milli olmayan bir eğitim çizgisine doğru yönelmeye başlamıştır. Andımız, İstiklal Marşımız, Atatürk Resmi ve fotoğrafı da değişecekmiş. Türkiye Cumhuriyeti oldu T.C (TECE). Şimdi ise T.C. ibaresi okul tabelalarından görüntü kirliliği gerekçesiyle kaldırılıyormuş-muş. Yeni uygulamayla 60 bini aşkın okulun tabelası ile sınıflarda bulunan İstiklal Marşı, Andımız ve Atatürk fotoğrafının ebatları değişecekmiş-miş. Eski yönetmelikte tabelalarda "T.C." ibaresinin bulunacağı ve en üste yazılacağı belirtilirken, yeni Kurum Tanıtım Yönetmeliği'nde "T.C." ibaresinin yazılmayacağı, sadece logonun içinde yer alacağı belirtiliyor. Milli Eğitim Bakanlığı

Kurum Tanıtım Yönetmeliği 8 Ağustos'ta Resmi Gazete'de ve Eylül ayında Tebliğler Dergisi'nde yayınlandı. (!)Okullar yeni uygulamaya bir yıl içinde geçecek. Dershane ve özel kurslarla birlikte 60 bini aşkın okul ve kurumlar tabelalarını değiştirmek zorunda kalacak.

Bakanlığımız görüntü kirliliğini gidermek için "kurumsal kimlik" adı altında arayışlara girdiğini şöyle bildiriyor;

Milli Eğitim Bakanlığı'nın internet sitesinde konuyla ilgili şu açıklamaya yer verildi:

"Türkiye'nin en büyük bakanlığı olarak Millî Eğitim Bakanlığı'nın yurt çapına yayılmış eğitim kurumlarında görsel bütünlük oluşturabilmek ve nizami olmayan tabelalarının oluşturduğu görüntü kirliliğini gidermek amacıyla başlattığı 'kurumsal kimlik' çalışmaları çıkarılan yönetmelikle yeniden düzenlenmiştir. Söz konusu çalışma Türkiye çapında her kesimden olumlu tepkiler almıştır.

Gördüğümüz kadarı ile milli eğitim milli bir çizgiden sapmaya başlamıştır. Ne gerek varsa ya da neye gerek duyuluyorsa artık, SUS'up bekleyip göreceğiz, ya da SUSMA'yıp şiddetleneceğiz. Yazgımıza el attırmayacağız. BİRÇOK'ları çok olmaya başladı. Çok çok kere susmamalıyız.

Neymiş fendim, birde "ant, marş, T.C... vesaire" sorunlarımız varmış. Ekonomi dipte yüzerken, esnaf kepenk kapatırken, işsizlik artarken, ülkem ilkem olmaktan çıkarken bu SEÇİLMİŞ'ler nelerle uğraşıyor görün....

Var ulan var. Ne varsa bizim ülkemizde var. Başı bozuk yayla gibiyiz. Pusulara gelmeyiz. Bundan gayrı hesap sırası bizlere gelecek. Dalgalan bayrağım dalga dalga dalgalan. Bizler Ant içtik bir kere ve bu yoldan dönüşümüz yoktur gayrı. Susmayın (ulan) sert çıkın, bu vatanın ekmeği de, tuzu da, ant'ı da, marşı da bizimdir.

NeYzEn..

02.06.2009

Bülent Kaya

Ayşe Arman'la Fanteziler...

Hatırlarsınız hani şu bizim Hürriyet gazetesini 'ampirik' yazarı Ayşe Arman bir zamanlar Nihat Odabaşı'na çektiği birbirinden güzel pozlar sayesinde internet dünyasının en çok tıklanan isimciklerinden olmuştu. Şimdi ise 'karşı mahalle'ye girmiş. Nasıl mı?

Tesettüre bürünmüş (-müş) gündüz W Otel'e gece Laila'ya Reina'ya gitmiş.

Kapıdaki görevliler bu halini göründe acaba ne düşünmüştürler?

Laila'ya gitmiş-miş; Varsayıp Hanım Efendi gibi bir deney ya da belgesel çekelim

Görevli: Giremezsiniz Sayın Arman

Arman: Neden peki, daha dün girdim

Görevli: Üzgünüm Sayın Arman bu kıyafetle sizi içeri alamam

Arman: Kıyafetimde ne var ya...

Görevli: Lütfen Hanım Efendi...

Arman: İyi ya bizde Reina'ya gideriz...

Görevli: :))

(Düşünebiliyor musunuz böylesi bir belgeselin ne kadar izleneceğini?)

Ne yapmaya çalışıyor gene...

Neyin deneyselliğini ölçüyor...

Nerelere takıldı...

Bilmiyorum.

Gazeteleri tıklıyorum ve hemen her yerde türbanlı görüntüleri var. Ne hikmetse artık. Yoksa Hacca mı gitti ne?

Türbanı takmadan önce saçları gizlemek ve türbanın daha güzel bir şekilde durması için kafaya 'bone'(Düz veya kıvrımlı her çeşit yumuşak kumaş vb. maddeden yapılan başlık.) takılır. Sayın Arman da boneyi ilginç bulmuş. Neresi ilginç ise! Rahat hareket etmekte baya bir zorlanmış olacak ki yavaş adımlarla yürümeye çalışmış. Hele ki etrafta ki sesleri duymakta çok ama çok zorlanmış. Türban kulaklarını kapatıyor ya. Bu trajikomik ve aynı zamanda reklam kokan uygulamadan dolayı türbanın da ahlaki değerinin yitirmek istenildiği kanısındayım. Türban baş örtüsü olmaktan çıktı süs olarak anılmaya başladı. medyatik ünlüler ise arada bir içkiyi fazla kaçırıp 'ben yarın bir günlüğüne tesettüre bürüneceğim' derler.

Sonuç hep aynıdır:

Reklam ve yine reklam. Ya 'dünyanın en güzel şarapları' adlı bir kitap çıkaracaktır ya da parası bitmiştir.

Peki ya , banka kuyruklarında emekli aylıklar gibi sıra beklesin, her sabah halk ekmeği kuyruğuna girip ekme alınsın, ay sonu faturaları gelince tek tek gidip yatırsın, kredi kartı borcu geldiğinde asgari ücretini bile yatıramasın, (buna kendimi örnek verebilirim) cep telefonunda kontörü bitsin ve parça kontör yüklesin, 600 lira aylık alsın (benden kıyak olsun ve maaşını tıkr tıkr alsın sigortası da yatsın), bir aileye bakmak zorunda kalsın, sabahın köründe kalkıp Sırameşeler'den metroya binsin ve Şehreküstü'nde insin, oradan Heykel de olan iş yerine kadar 5 dakika yürüsün, öğlen yemek molasında bir simit alıp yesin, akşama kadar aç kalsın, haki yine kıyak yapıyorum ve 8 saat çalıştırırım, 5 te işten çıksın, Fomara'ya yürüsün metroya binsin Sırameşeler de insin eve kadar 15 dakika yürüsün... Ay sonu geldiğinde ne yapacağını uzun uzun düşünsün...

Ve ay sonu izlenimlerini bir kitap haline getirip bizlere sunsun. Bakalım bizler gibi neler çekmiş.

Güzel birkaç öneride bulundum. Kendisini gördüğüm takdirde önerimi iletteceğimden emin olabilirsiniz. Önemli olan;

İnsanlık; Nefret ile sevgiyi, para ile parasızlığı, gecekondu ile sırça köşkü anlamak ve anlayabilmektir. Ne zaman ki bunlar arasındaki farkı anlarsa işte o zaman insanlığın ne olduğunu ve insanların neler ile boğuştuğunu belki bir gün köşesine yazar. Bende koşar gider kitabını alırım. İşte o zaman bende denemelerime bir deneme daha eklerim. Ama bu sefer ki düşündüğümüzün tam tersi olur. (İnşallah diyelim...)

NeYzEn..

Bülent Kaya

Adam Olmak 1

Bir dönemin nam-ı diyar Ağa'sı bir zamanlar görücü usulü ile evlendiği eşinden ayrılmak için 5 trilyonluk rekor düzeyde bir tazminat ödeyerek namını yine duyurmuş ve ben buradayım yaşıyorum demişti. Aslen Diyarbakırlı olan Ağa eşi A. Hanım'dan ayrıldıktan sonra yaşça kendisinden küçük başka bir bayanla evlendi ve o bayana da aylık 10 bin tl tazminat ödemek zorunda kaldı. Bunları az-çok televizyon izleyen her Türk vatandaşı biliyor. Bilirsiniz bizim satılmış medyamız bu tür televole kokan haberleri hiç ama hiç kaçırmaz. Maksat reyting olsun... Şimdilerde televizyon ekranlarında Ağa'nın adı yine duyulur olmaya başladı. Şöyle bir internette gazete okuyayım diyorum ve "flaş haber" olarak geçiyor. Gel de buna toplumsal tepkiyi verme. Kamuoyumuz zaten boynu bükük bir şekilde sürüp gidiyor. Kafasına vur ekmeğini al. Sabah işe git akşam gel televole izle... Gerisi hep aynı; uyutulmaya ve yutturulmaya çalışıyorlar. Bazı şeyleri görmemiz engelleniyor. Tıpkı sözüm ona Ergenekon davası gibi. Benim kızdığım nokta ise bundan katmer katmer daha farklı ahlaki bir düzeyde. Nedir bu ahlaki olay? Yetmiş bir yaşında olan Ağa şimdi yeniden evlenecekmiş hem de kendisinden elli dört yaş küçük olan bir bayanla... Yani on yedi yaşında küçük bir kız çocuğuyla. Bayan demeye dilim varmıyor ve hatta çocuk diyorum. Düşünün ben bu yaşta bunu diyorsam bu insan nasıl olurda bu kız çocuğu ile evlenir? Hani bizim örflerimiz adetlerimiz vardı hani nerde? Benim rahmetli dedem sağ olsa yetmiş bir yaşında olsa bu yaşta bir kız çocuğu ile evlenmeye kalksa kıyamet kopar. Hem de o biçim... Ki bizler geleneklerine hakim aynı zamanda modern yaşayan insanlarız. Demek ki neymiş; o kadar holdingi, okulu, şirketi, yatı-katı olan insanlar modern yaşıyorlar ama ayakta bile duramıyorlar. Peh... Buna ben bile gülerim. Gülüyorum ya...

Birde bu evliliğin şu botuna bakmak gerekiyor; Bu küçük kız çocuğunun annesi- babası evliliğe nasıl oldu da evet dediler. Ya maddi durumları çok kötüydü ya da... Düşünmek istemiyorum çünkü bu insanın on yedi yaşında ki müstakbel eşi olacak kız çocuğundan daha büyük ve yirmi bir yaşında olan bir oğlu olduğunu biliyorum. Kendi çocuğundan da küçük bir insanla evlilik ne derecede ahlakidir? Gazetelere göz atmaya devam ediyorum. Bildiğim-iz kadarı ile Ağa'nın bir çok malına TMSF el koydu. Şirketleri zor durumda. Ama evlilik planları yapıp balaylarına gitmeyi düşünüyor. Bu nasıl bir zihniyettir anlamış değilim. Anlamakta zorlandığım bir konudur. Ya ben akılsızım ya da bu insnalar çok akıllı. Kim bilir ki...

Yeni gelinin malum yaşı küçüktür evlenmek için ya aile büyüklerinin rızası alınır ya da basit bir mahkeme kararıyla yaşı büyütülür. Çevrem de yaş büyüttürenler var ya onlardan biliyorum. Bu iki olasılık da bu insanlar için basit bir iştir. Binlerce çalışanından birisine der ve iş biter. Her şeyin ilacının para olduğunu sanıyorlar. Ama bilmiyorlar ki "adamlık" para ile değil insanlık ile ölçülür.

Bülent Kaya

Seni Şiirsiz Şarkılarda Bıraktım

Dudağımdaki uyuşturucu müptelası kelimelerimle kelimelerce saçma sapan bir ahmaklık edip kırdım seni sayfalarca. Ben sana zehir kustum satırlarca, oysa sen bana masum bir gülücük verdin defalarca. Sayfalarca kızsın da, sövsen de, gelip kafama sıksın da razıyım. Anlasana... Dilime tütün bassalar n'çare be güzelim. Dilimi kessinler. Bıktım usandım artık. Buna yok mu bi'çare?... Yok anlasana. Çünkü ben saçmaladım, şimdi de saçmalıyorum. Seni tanıyalı pek fazla zaman olmadı ama kendini o kadar kendimce hissetim ki, sen uyumadan önce bir tek söz söyleyip cevap vermeni ya da gözlerine bakıp gözlerinin içindekini beni görmek istiyordum. Çünkü sen öteki yarım sende kaldı.

Senden bir şeyler koptu geldi .. yaraladın, yaralandım. Tamam hadi ben hata yaptım ya sen affetmek adına bir adım bile atmadın. Seni sevmek için yalanlarıma tutunmuştum. Şimdi yalanlarıma değil, yalanlarımin arkasındaki gerçeklere sığınıyorum ne olur anla. Beni böyle bırakıp gitme ne olur. İstemedenden de olsa ağlamana neden oldum. Allah canımı alsın, belamı versin utancımın yerin dibine girim. Ağlıyorum bak gör işte kendimi kendi göz yaşlarımda boğuyorum. Sana yazmak için ne kadar süslü nağme varsa on katını yazmaya razıyım. Uykusuz gecelerimde sabahları görmemek adına tutunuyorum sevdana. Aylarda Ocak, bak karakış geldi kapıya. Gel aç/tım kapıyı gir/sin içeriye. Gel desem ne fayda zaten aşkım olmuş buz dağı. Kış gelse ne fark eder ben sensiz üşüyorum. Isınmak için, donmuş kalbimi çözmek için gel. Kayboldum işte...

Sonra kaybolan beni sende gördüm. Aramak bulmak adına çok dolandım.

İşte mesajın da şimdi geldi; beni unut demişsin kendince. Oysa kendime umutlar ekmiştim kendimce. Loş lamba ışıklarının altında bir bankta oturup izlediğim bir yıldızım vardı gök yüzünde. Biliyor musun o yıldız/ım yok şimdi kaydı gök yüzünden. Ve biliyordun ki, kendimi sana affettirmek adına şehirler arası otoparkta tam sekiz saat beklemiştim. Her dakika bir yıl gibi geçti. Dört yüz seksen dakika sanki dört yüz yıl gibi gelmişti. Her geçen dakika da ömrümden anılar kopuyordu. Şimdi biliyor musun güzelim "ben seni değil senin sevgini seviyorum". Sen gelmesen de önemi yok senin sevgin gelsin. Ben cezamı çekiyorum işte bu kadar basit. Suç bende, ceza bende, bir sen olmadın bende.... Seni sevmek suç ise müebbetle razıyım. Sen bu yazıyı okurken büyük bir ihtimal ile basit bir tebessüm ediyorsundur. Ama ben her okuduğumda ağlıyorum, üşüyorum... Sende her okuduğunda ağla ve üşü...Taş kesilmiş kabini vur duvardan duvara. Git gitmelerine tutun. Sakın bırakma onları.

Git lütfen...

Son olarak, böyle biri değilim inana bana. İçimdeki aşk nefrete/kine dönüştü. Bu benim suçum değil senin suçun işte...

"Eğer kalbinde az da olsa bana karşı bir ışık varsa gönül pencereni aç içeri gireyim olur mu?" Dediğim günleri unut.

Çünkü ben sende değil sevginde kaldım...

Bırak 'sendeki ben' senin olsun, kendi kendine kalsın ben böylesine de razıyım.

Çünkü, seni şiirsiz şarkılarda bıraktım.

Anlasana...

NeYzEn..

Bülent Kaya